

Allò que em deixes

Deu ser veure caure màscares a mesura que, tremolant, et fas gran

Foto: Kate Russell

L'encenc amb un gest ràpid, a la cuina. La capsula en una mà. A l'altra, entre els dits, la flama petitíssima del llumí avança. Bufo, s'apaga i tot el que en queda és un fil de fum. I aquella olor -ho confesso- que m'enduria a tot arreu.

Podríem dir que som allò que deixem en els altres o allò que els altres ens deixen quan tanquen la porta i adeu fins aviat. Vist així, amb distància, sembla fàcil i tot: hi ha qui ens regala llum o qui ens la fon. Hi ha qui ens fa millors o qui ens consumeix. Qui ens estén la mà, sense condicions ni excepcions, o qui amb ella, a la que et gires, compte que t'esclafa. Qui passa pel davant i amb prou feines te'n adones o qui voldries al costat, de debò, per sempre més.

La vida deu ser aprendre a destriar amb qui val la pena compartir-la i amb qui no. Deu ser veure caure màscares a mesura que, tremolant, et fas gran. O comprovar que la intuïció, com més cas li fas, més lleial t'és. I és ella qui et regala complicitats que et fan de mirall.

Guardo la capsula, llenço les petites cendres. Allò que em deixes quan te'n vas és el que fa que et vulgui tornar a veure.